

Arrest

nr. 68 674 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 april 2011 België binnen. Hij was in het bezit van een geldig Servisch paspoort.

1.2. Op 14 april 2011 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Oostende en werd hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 9 juli 2011.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 1 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juli 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 25 juli 2011 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[S., P.] [...]
nationaliteit: Servië
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 24.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand dé ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.3. Ambtshalve moet verder worden gesteld dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten van “de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen juridische en feitelijke motieven.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] De stelling van de verwerende partij is geenszins correct en een verdraaiing van de feitelijke toestand.

Bij het standaard verzoekschrift van de verzoekende partij, ingevuld door Dr. [T. H.], een psychiater / psychotherapeut, zijn twee bijlagen van zijn hand gevoegd (stuk 4 en stuk 5).

Dr. [H.] beschrijft in het standaard medisch verzoekschrift slechts met kernwoorden de medische aandoening van de verzoekende partij. Dit gezien de beperkt beschikbare ruimte.

De ware beschrijving van de aandoening van de verzoekende partij volgt daarom in de attesten in bijlage. Uit deze attesten blijkt duidelijk de graad van de ernst van de ziekte van de verzoekende partij. De arts verwijst zelfs letterlijk naar de ernst van de aandoening van de verzoekende partij (stuk 4) en de haalbaarheid van verschillende mogelijke behandelingen (stuk 5).

[...] In het verzoekschrift van de verzoekende partij wordt letterlijk verwezen naar de attesten in bijlage bij het standaard medische verzoekschrift.

“In een verslag dat bij dit medisch attest is gevoegd, verduidelijkt de behandelende arts de medische problemen van de verzoekende partij.”

De verwerende partij heeft aldus zeker kennis genomen van deze attesten en bijgevolg ook van de ernst van de aandoeningen van de verzoekende partij.

Haar bewering dat de graad van de ernst van de ziekte niet wordt verduidelijkt is dus absoluut niet correct.

[...] Zelfs indien de verwerende partij stelt dat het standaard medisch getuigschrift zelf geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte, is dit feitelijk incorrect.

Uit de korte beschrijving met kernwoorden van de aandoening van de verzoekende partij door Dr. [H.] in het medisch getuigschrift blijkt reeds de graad van de ernst van haar ziekte.

Wanneer de arts vermeldt dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling minimum één jaar in beslag zal nemen en dat een stopzetting van de behandeling zelfmoord of doding tot gevolg zou kunnen hebben, is het duidelijk dat hij spreekt over een ernstige aandoening.

[...] De beslissing van de verwerende partij schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht vereist dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De verwerende partij grondt haar beslissing op het argument dat het standaard medisch getuigschrift van de verzoekende partij geen uitspraak doet omtrent de graad van haar aandoening. Deze stelling is, zoals hierboven bewezen, feitelijk incorrect en schendt hierdoor de materiële motiveringsplicht.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...]

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoeker de graad van ernst niet vermeldt.

Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist door de verzoekende partij.

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte en de behandeling, doch nergens melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de ziekte.

Verzoekers beschouwingen dat de graad van ernst van de ziekte blijkt uit een bij het medisch attest gevoegd verslag, kan niet ernstig worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt dient conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 21 december 2010 dat verzoeker voorlegde hij zijn aanvraag van 12 januari 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Angst, Depressie (chronische onzekerheid) Oesofagitis”. In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (één jaar).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat hij “diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen’ enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden “chronische onzekerheid” en uit de rest van het medisch attest, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze

graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest.

(R.v.V. nr. 62.224 van 27 mei 2011)

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

3.3. De aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker heeft op 1 juni 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep

heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit voormelde bepaling volgt dat een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd om medische redenen een standaard medisch getuigschrift dient te bevatten dat de ziekte vermeldt, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling.

In de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van voornoemde wetsbepaling, en meer specifiek omdat het de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een 'MEDISCH GETUIGSCHRIFT bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisatie bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken' voegde. Onder 'B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag)', omschrijft dr. T. H., psychiater-psychotherapeut, de aandoeningen van verzoeker als volgt: "angststoornis", "PTSD" en "psychose". Verder stelt hij: "cf. verslag". Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker tevens het verslag van dr. T. H. van 24 mei 2011 waarnaar in het standaard medisch attest uitdrukkelijk verwezen wordt bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voegde. In dit verslag worden volgende toelichtingen verstrekt omtrent de medische problematiek van verzoeker:

"[...] SPECIFIEK:

- piekert extreem veel
- spreekt veel met zichzelf (volgens schoonbroer)
- zelfmoordpoging ondernomen (eind maart in Servië)
- veel vermagerd
- zeer angstig en paranoïede gedrag en denken (oa overtuigd dat zijn broer een contract op zijn hoofd heeft gezet)
- hoofdpijn: druk is volgens hem enorm
- Slaap: zeer moeilijk in- en doorslapen

[...]

Besluit:

1/ Angststoornis met vo[er]namelijk hoofdpijn als somatisch gevolg

2/ Post Traumatische Stress Stoornis:

- meerdere traumata doorstaan
 - recent toenemende tekenen van angst
- 3/ Paranoïede wanen in het kader van extreme angst en PTSD

[...]"

Tevens blijkt dat dr. T. H. in een tweede verslag van 10 mei 2011, dat evenzeer bij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd gevoegd, nog bijkomend het volgende specificeerde met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker: *"Momenteel is deze man ernstig ziek en het is uitermate gevaarlijk voor hem of anderen om hem weg te nemen uit de zorg van zijn familie (zus, moeder en schoonbroer)."*

Aangezien de geneesheer-specialist die verzoeker consulteerde in het door hem ingevulde standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk verwees naar een door hem opgesteld specialistisch verslag en hij dit verslag bij het standaard medisch getuigschrift voegde kunnen beide documenten in casu niet los van elkaar gezien worden. Door de uitdrukkelijke verwijzing in het standaard medisch getuigschrift naar een bijgevoegd verslag, dient de inhoud van het bijgevoegde verslag geacht te worden deel uit te maken van de inhoud van het standaard medisch attest. Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat hij in voorliggende zaak geen rekening diende te houden met de nadere verduidelijkingen waarvoor in het, in artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, voorziene standaard medisch attest expliciet werd verwezen naar een specialistisch verslag, omdat de tekst van het verslag niet vermeld is *"op"* het standaard medisch attest.

De stelling van verweerder dat *"de graad van ernst"* van de medische problematiek van verzoeker niet blijkt uit het door hem voorgelegde standaard medisch attest en niet kan worden *vastgesteld "in welk stadium of toestand de zieke zich bevindt"* vindt dan ook geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Een gespecialiseerd geneesheer zette immers duidelijk uiteen dat verzoeker zodanig ernstige mentale problemen heeft dat hij zowel voor zichzelf als voor derden een gevaar vormt.

Daarenboven moet worden geduid dat zelfs indien verweerder zou dienen gevolgd te worden (quod non) in zijn standpunt dat enkel rekening kan worden gehouden met de gegevens die in het standaard medisch attest zelf zijn vermeld, en abstractie zou dienen gemaakt te worden van een verslag waarnaar in dit gestandaardiseerde document expliciet wordt verwezen, uit voormeld standaard medisch attest blijkt dat mentale toestand van verzoeker dusdanig is dat bij een stopzetting van de behandeling kan worden gevreesd dat hij zelfmoord zal plegen of zal overgaan tot *"doding"*, zodat verweerder niet kan voorhouden dat dit attest de toestand waarin verzoeker zich bevindt of de ernst van zijn aandoening niet weergeeft.

De Raad merkt verder op dat verweerder niet dienstig kan verwijzen naar het arrest nummer 62 224 van de Raad van 27 mei 2011, nu de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

De schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK